

Н. Станевъ.

Изъ кърджалийскитѣ времена

Зли години

Днесъ всички казваме, че народътъ прекарва
такова тежко и усилно време, каквото не е прекарвалъ
никога презъ живота си. Кой де седне, кой де стане,
все охка, все се оплаква и вика: тежко! Загинваме!

Ние, като четемъ и като слушаеме плачоветѣ на хората,
рекохме да се обърнемъ къмъ народната история и да видимъ,
въ кои времена, какъ е прекарвалъ българския народъ живота си.

Станахме отъ масата, бръкнахме въ библиотеката и
извадихме нѣколко стари книги. Най-първо на ржка ни
падна книгата отъ Софрония Вратчански. Отваряме и
четемъ: „Гръцкиятъ митрополитъ ме ржкоположи за
владика и ме прати въ Вратца да служа на раята, защото тамъ
не искаше да иде никой гръкъ владика. Гърцитѣ се
страхуваха отъ разбунтуванитѣ и развилнени еничери,
хайдутути, злосторници и кърджалии. Въ тѣзи времена
никой не слушаше султана. Всѣки нарамилъ пушка,
събралъ се съ другари, като него непокорни и грабители,
па тръгналъ по обиръ. Многобройни звѣроподобни
разбойници щѣкатъ по селата, въоржжени отъ
главата до петитѣ, хващатъ хората, събличатъ ги,
обиратъ ги, забиратъ имъ